

જ્ય પરમાત્મા

**બોધે સમર્થઃ શ્રુતિપારગામી
યો બ્રહ્માનિષ્ઠાગ્રપદપ્રકાશી ।
ક્ષમાબ્ધિરેષો નતદીનબન્ધુઃ
તં વલ્લભવ્યાસમહો નમામઃ ॥.....૬૦**

જેઓ બોધ આપવામાં સમર્થ છે, શાસ્ત્રમાં પારંગત છે, બ્રહ્માનિષ્ઠોના અગ્રસર એવા પદનો પ્રકાશ કરનારા છે, ક્ષમાના સાગર અને નમ્ર એવા દીન પુરુષોના નાથ છે, તે (સદ્ગુરુ) વલ્લભ વ્યાસને અમો પ્રણામ કરીએ છીએ.

**સમસ્તાઃ કામના યેન સ્વીયાશ્ચ નિખિલાઃ કલા ।
સદ્ગુરાવર્ષિતાસ્તસ્મૈ રમૂજિલાલ મે નતિઃ ॥...૨૧**

જેમણે સમસ્ત ઇચ્છાઓ અને પોતાની સમસ્ત કળાઓ સદ્ગુરુ (વલ્લભ) ને સમર્પી છે તે (ગુરુદેવ) રમૂજીલાલને મારાં પ્રણામ હો.

(ગતાંગથી ચાલુ...)

- * સાચો શિષ્ય એમ માને છે કે આ જગતમાં મારું કશું જ નથી. હું શું કરી શકું ? હું કેવળ સદ્ગુરુનું યંત્ર છું. હું કેમ કહી શકું કે આ પ્રવચન મેં કર્યું છે ! મારી એ યોગ્યતા જ ક્યાં છે ? હું તો સદ્ગુરુચરણોમાં, તેઓના ચરણકમળ નીચે મારું મસ્તક રાખી તેઓ જ બોલાવશે તે બોલીશ. તેઓ જે કરાવશે તે કરીશ. તેઓ જે ખવડાવશે તે ખાઈશ અને જેમ રાખશે તેમ રહીશ બધું જ તેઓનું, હું કશું જ નહિ, તે જ છે, તે જ છે સદ્ગુરુ આ તન, મન, ધન, કીર્તિ, માન બધું જ તેઓનું. સદ્ગુરુ જ જ્ઞાન, સદ્ગુરુ જ પ્રેમ, સદ્ગુરુ જ શાંતિ, સદ્ગુરુ જ જ્યોતિ, સદ્ગુરુ જ શક્તિ, સદ્ગુરુ જ સાયુજ્ય મુક્તિ અને સદ્ગુરુ જ સર્વસ્વ !
- * છેવટ પોતાને જાણવું એજ સાચું કર્મ છે. પોતાનાં સ્વરૂપને જાણ્યા સિવાયનાં બીજાં બધાં કર્મો અકર્મો છે, માટે કર્મ કરીને બ્રહ્માર્પણ કરતા જાઓ. લોકાર્પણ બ્રહ્માર્પણ થશે ત્યારે જ્ઞાન પ્રાપ્ત થશે.
- * શિષ્યની જિજ્ઞાસુવૃત્તિ જુએ તો સદ્ગુરુ સમજણ પાડે.
- * શોક થાય તો સદ્ગુરુને માટે થવો જોઈએ. રડવું હોય તો સદ્ગુરુને માટે રડો.
- * આપણે જેને પૂજતા હોઈએ તેને રીઝવવાનો એક જ રસ્તો છે અને તે એ છે કે ગુરુ-સદ્ગુરુની ઈચ્છા પ્રમાણે ચાલવું. એટલે કે જે કામ તેઓને પ્રિય હોય તે જ વારંવાર કરવું.
- * જેનું અંતર ગુરુ-સદ્ગુરુ પ્રત્યેના બહુમાનભાવથી છલોછલ ભર્યું રહે છે, તેનું તન ગુરુ-સદ્ગુરુની ભક્તિ પાછળ સતત લાગેલું રહે છે.
- * હું (શિષ્ય) તો મારી જનેતાનું-મારા સદ્ગુરુદેવનું જ ફરજંદ છું ! તેઓનો બાળક છું ! તેઓનો સેવક છું ! મામૂલી, રાંક સેવક છું ! મારા એ સીમાતીત સદ્ભાગ્યની તો સહુને ઈચ્છા થાય તેવું છે. હું પોતે જ એ ભાગ્યની ખુમારી અનુભવું છું. તો બીજાની તો શી વાત કરવી ?
- * એકલવ્ય કહે છે કે દ્રોણ ગુરુ મારા હૃદયથી માનેલા ગુરુ છે. નિષ્ઠાપૂર્વક હું તેમની પાસેથી આ શબ્દવેધી બાણ મારવાની વિદ્યા શીખ્યો છું. પ્રાચીન સમયમાં શિષ્યોની પોતાના ગુરુ પ્રત્યે ભાવના કેવી હોય છે, તે જ જાણીએ.

* સદ્ગુરુ સદાય આત્મભાવમાં સત રહે છે. શિષ્યોનો એ પરમ ધર્મ છે કે સવર્સ્વ સદ્ગુરુના ચરણે સમર્પણ કરી પોતાનો જીવનકાળ વ્યતીત કરવો. સદ્ગુરુભક્તિ પણ સંપૂર્ણ આત્મનિવેદન માંગી લે છે. ટૂંકમાં, સદ્ગુરુભક્તિ એટલે સદ્ગુરુને સંપૂર્ણ આત્મનિવેદન કરવું તે.

વલ્લભ ઝરૂખે બેઠકે, સબકા મુજરા લેત;
જૈસી જીનકી ચાકરી, વૈસા ઉનકો દેત.

* શિષ્યનો તારક તો ગુરુ પ્રત્યેનો ભાવ છે. એ ભાવ જેટલો ધનિષ્ઠ અને એકનિષ્ઠ તેટલો તેનો ઉદ્ધાર જલદી.

* શિષ્યને પ્રતીક સાથે કશો જ સંબંધ નથી, પણ તે પ્રતીકમાં જેવો ભાવ રાખીએ તેને અનુરૂપ જ ફળ પ્રાપ્ત થાય છે. જ્યારે એ પ્રતિમા (સદ્ગુરુની મૂર્તિ) માં ઉત્તમ ભાવ થાય છે ત્યારે જ એ ભાવ ફળપ્રદાતા બને છે.

* જેને સદ્ગુરુ મળ્યા છે. તે પોતે એટલું સમજે કે ફરી ફરી આવો સદ્ગુરુને ભજવાનો લહાવો મળશે નહિ; માટે એક પણ ક્ષણ ગુમાવ્યા વિના પ્રભુ - સદ્ગુરુ ભક્તિમાં લાગી જઈએ. કારણ આ શરીરનો એક ઘડી પણ ભરોસો નથી.

* જોવી રીતે મીઠાની પૂતળી સાગરમાં મૂકતાં જ તેમાં સમાઈ જાય છે યાને એકરૂપ થાય છે એટલે એ પૂતળીનો આકાર અને રૂપનો નાશ થાય છે પછી તેનું આગવું (પોતા માટેનું અલગ; જુદું) સ્થાન હોતું નથી, તેવી જ રીતે શિષ્ય સદ્ગુરુનાં દયાસાગરમાં મીઠાની પૂતળીની માફક સમાઈ જાય યાને એકરૂપ થાય તો શિષ્યનાં પણ નામ, રૂપ અને આકારનું આગવું સ્થાન રહેશે નહિ. અને તેની જીવનજ્યોત સદ્ગુરુની જ્યોતમાં સમાઈ જઈ અંકે એક જ જ્યોતરૂપે રહેશે.

* મોક્ષદાતા સદ્ગુરુનું શરણ લીધું હોય, તે કહે તે પ્રમાણે કરે, તે શિષ્ય મુમુક્ષુ કહેવાય.

* સદ્ગુરુના સ્વરૂપમાં એટલે એની આત્મજ્યોતિમાં આપણી જ્યોત સમાવી દેવી કે જેથી કરી “હું” નું અસ્તિત્વ રહે જ નહિ. શિષ્ય સદ્ગુરુની આત્મજ્યોતિમાં સામેલ થતાં જ શિષ્યનો શિષ્યભાવ ઓગળી જાય છે.

* જે શિષ્યે પોતાના ધર્મને માટે જીવનનું બલિદાન આપ્યું છે તે મરેલો હોવા છતાં જીવતો છે. ધર્મપરાયણ, ધર્મના પાલનથી અને શુદ્ધ પ્રેમથી સદ્ગુરુની કૃપા મેળવી

શકાય છે. પોતાની આત્મજ્યોતિને પરમજ્યોતિ - પરમાત્માનાં જ્ઞાનસ્વરૂપમાં વિલીન કરવી યા ભેળવી દેવી એ જ સાચો ધર્મ છે. એટલે જ જ્યાં ધર્મ છે ત્યાં હંમેશા જય હોય જ છે. “જય” એટલે ધર્મનું આચરણ કરી મોક્ષપદને પ્રાપ્ત થવું એજ સાચો વિજય છે.

- * જ્યાં સુધી સદ્ગુરુ ન મળે, ત્યાં સુધી આપણે બધા બાધા છીએ. જ્યાં સુધી સદ્ગુરુ ન મળી જાય, ત્યાં સુધી આપણે રાધા નથી. સદ્ગુરુ સાથે આપણા ચૈતન્યનો રાસ રચાય તો રાધા.
- * ધારાનો અર્થ થાય છે કે જે નીચેની તરફ વહે. ચેતના જ્યારે વાસના તરફ વહે છે, તો તેનું સાંકેતિક નામ છે “ધારા”. જ્યારે આપણી ચેતના વાસના તરફ વહે છે ત્યારે તે “ધારા” અને જ્યારે આપણી ચેતના ઊર્ધ્વગામી હોય છે ત્યારે આપણે ધારાથી ઊલટા થઈ ગયા “રાધા!”
- * નિખાલસ દિલથી, પ્રેમભાવથી, શુદ્ધ અંતઃકરણથી અને દૃઢ શ્રદ્ધાથી સદ્ગુરુ ઉપર વિશ્વાસ રાખનારો શિષ્ય કદાપિ હિંમત હારતો નથી.
- * સદ્ગુરુ પોતે જ જે કૃતાર્થ (પોતાની ફરજ પૂરી કરી ચૂક્યો હોય એવો) થવા યોગ્ય શિષ્ય હોય તેને શોધે છે, અંતે તેને કહે છે કે “તું મારો શિષ્ય છે.”
- * સદ્ગુરુને શોધવું, સદ્ગુરુના પ્રેમમાં પડવું. એ સાધક માટે પ્રથમ સોપાન છે. જો તમે સદ્ગુરુને શોધી શકો તો અડધી યાત્રા સમાપ્ત થઈ. અને હકીકતમાં યાત્રાનો ખૂબ જ કઠિન ભાગ પૂરો થયો. મોક્ષમાર્ગી બનવા માટેની મૂળભૂત જરૂરિયાત છે સદ્ગુરુની ખોજ !
- * મોક્ષમાર્ગીને માટે સૌથી અગત્યની વાત છે સદ્ગુરુની ખોજ ! મોક્ષમાર્ગી માને છે કે જીવનની સૌથી મહાન આશિષ છે સદ્ગુરુના સાંનિધ્યમાં રહેવું, જો તમે સદ્ગુરુના સાંનિધ્યમાં ન હો તો તમે તકને સંપૂર્ણતઃ ગુમાવી, ત્યારે તમે નિરર્થક સાથે જીવ્યા.
- * અંતે ગુરુ-શિષ્યના સંબંધો અવર્ણનીય (વર્ણવી ન શકાય એવા) છે, તેમાં રહેલી મધુરિમા અદ્વિતીય છે. જ્યાં સુધી માનવીને તેનું જીવન સ્વચ્છ, શુદ્ધ, શાંત, પવિત્રરહે એવી અંતરની ભૂખ છે, ત્યાં સુધી આ સંબંધો રહેશે અને એ સંબંધ રાખવામાં-ટકાવવામાં જ ભારતનું-વિશ્વનું કલ્યાણ છે.
- * મોક્ષધર્મનું પ્રથમ સોપાન એ છે કે અસ્તિત્વવાન વ્યક્તિના સંપર્કમાં આવવું, સદ્ગુરુ

અને શિષ્યનો સંબંધ-પ્રેમ છે. તે તર્કબદ્ધ સંબંધ નથી. તે વિચાર કરતાં વધુ ભાવપૂર્ણ છે. જેઓ ભાવ અનુભવી શકે છે, તેઓ જ સંબંધિત થાય છે.

* સદ્ગુરુનો સંબંધ શિષ્ય સાથે કેવળ નિઃસ્વાર્થ ભાવનો છે. સદ્ગુરુને તો શિષ્ય પાસેથી કશુંય લેવાની ઈચ્છા નથી હોતી. કેમ કે તેઓ પૂર્ણકામ છે. શિષ્યને પરમાત્માનુભવ કરાવવો એટલી જ ઝંખના તેઓને છે.

* એવી વ્યક્તિના સંપર્કમાં આવવું જ અસ્તિત્વવાન છે, આ પહેલું સોપાન છે તેની પહેલાં બધું હતાશાજનક છે, તેની પહેલાં જીવન જ નથી. તે સંપર્ક બાદ જ જીવન છે. જીવનની શરૂઆત ત્યારે થાય છે જ્યારે તમે સદ્ગુરુ સાથે સંબંધિત થાઓ છો. તે પહેલાં બધું માત્ર સ્વપ્નવત્ હતું. મૃગજળ જેવું હતું, તેની પહેલાં તો ફક્ત વિચારો, વિચારો, વિચારો-ફક્ત મરુભૂમિ. ફક્ત ભાવ જ ખીલે છે, વિચારો ક્યારેય ખીલતા નથી. જે કંઈ જાણવામાં આવ્યું છે તે પણ સંવેદનશીલતા દ્વારા અને જે કંઈ સર્જન કરવામાં આવ્યું છે તે પણ સંવેદનશીલતા દ્વારા.

* હવે બીજું સોપાન છે સમર્પણ અને ત્યાર બાદ એક પણ સોપાન નથી. પેહલું સોપાન છે : સદ્ગુરુના અસ્તિત્વથી તરબતર થઈ જાઓ, તેમના અસ્તિત્વનો નશો કરી લો. અને ત્યાર બાદ સમર્પણ આપમેળે સંભવવા લાગે છે. તમે અનુભવવા લાગો છો કે તમે ઝૂકવા લાગ્યા. ઉતાવળ ન કરો.

* આપણે બધા અહમ્ની કોઠીમાં પુરાઈ ગયા છીએ. અહંકારરૂપી કોઠી વચમાં આડખીલીરૂપ છે. કોઠીનો નાશ થતાં સ્વ સર્વત્રમાં એકરૂપ થઈ જશે. આ મર્યાદિત અહમ્નું વિસ્મરણ અને વિસર્જન એ જ સાચો ત્યાગ છે. આવો ત્યાગ કરનાર સંતશિરોમણિ કબીરની જેમ બોલી ઊઠે છે :-

જબ મેં થા તબ સદ્ગુર નહીં,
અબ સદ્ગુરુ હૈ હમ નાહિ;
પ્રેમ ગલી અતિ સાંકરી,
તામેં દો ન સમાહિં.

માટે આપણે બધા ખરી દિશા ખોલી નાંખો. યાદ રાખો કે માયાનો ત્યાગ કરવાથી સાધનાની ઈતિ શ્રી (સમાપ્તિ) થઈ જતી નથી. ત્યાગ એટલા માટે કરવાનો છે કે બહાર ખોવાયેલી નજર અંદર તરફ વળે, અને 'હું' નું સંશોધન કરે. અહમ્નું નહિ

પણ પ્રભુ - સદ્ગુરુનું જ અસ્તિત્વ છે. અહંનો નાશ જરૂરી છે. અહંનું પ્રભુ - સદ્ગુરુમાં સમર્પણ, વિલયન એ જ ખરો ત્યાગ છે. ટૂંકમાં, “આપણું મટવું અને પરમાત્માનું હોવું એ સાયુજ્ય મુક્તિની અનિવાર્ય શરત છે,” આ જ આપણા સદ્ગુરુશ્રી વલ્લભરામનું વેદવચન છે.

- * મુમુક્ષુઓએ અતિશય સામાન્ય રહેવાનું છે. આ મોક્ષધર્મના પાયાની વાત છે. સદ્ગુરુની હયાતી મુમુક્ષુઓને સમર્પણ કરવામાં મદદરૂપ થવા માટે છે.
- * ઘણા શિષ્યો એવા જોવા મળે છે કે જેવો વાસનાઓને ક્ષીણ નથી કરી શકતા. પણ તેમની અનેક વાસનાઓમાં પરમપદને શોધવાની એક તીવ્ર વાસના રહેલી હોય છે.
- * અધિકાર વગર જ્ઞાન થતું નથી. શિષ્યને જ્ઞાનનો અધિકારી બનાવવા માટે ગુરુ-સદ્ગુરુ વારંવાર સમજાવ્યા કરે છે.
- * સર્વ નથી, એક જ છે. અને એક પણ કહેવા કોણ રહે ? મહાશૂન્ય, મહાશૂન્ય અહાહા ! નિરંતર સુખ. આનંદ આનંદ સ્વરૂપ.

“મૈં મૈં ન રહું, તૂ તૂ ન રહે”

- * એ જ આનંદ સમાધિ, ‘હું-તું’ થી પર જ્ઞાનસ્વરૂપ પરમાત્મા. એ જ અખંડઆનંદ, નિરતિશય સુખ.
- * તમે ‘ઈન્ટરવ્યું’ ને (મુલાકાતને) ‘અંતરવ્યુ’ કરો, તમારી પોતાની અંદર જીઓ અને આત્મનિરીક્ષણ કરી તમારી ખામીઓ અને દોષોને તમે જાતે શોધી કાઢી તેને દૂર કરવા પ્રયાસ કરો.
- * સદ્ગુરુ એટલે મનુષ્ય - જીવનનું ધ્યેય - લક્ષ્ય; લક્ષ્યનો અનુભવ કરો અને લક્ષ્ય બની જાઓ.
- * જીવનને ઉન્નત બનાવતો એક અજોડ આદર્શ સદ્ગુરુ છે. એ આદર્શને અનુરૂપ જેણે જીવતર ઘડવું તે જન્મમૃત્યુની શૃંખલાને ભેદીછેદીને સદ્ગુરુના સ્વરૂપમાં તન્મય બન્યો.
- * આદર્શ વિનાનું જીવન એ કર્ણધાર વિનાની નૌકા જેવું છે. ભવસાગરમાં અહીંતહીં ભટકતું એ જીવન નાવડું સદ્ગુરુ સમા આદર્શસુકાનીને હાથ સોંપીને જ માનવી ભવસાગરને પાર કરી શકે છે.

- * જે ઘડીએ શિષ્ય સદ્ગુરુચરણે પોતાનું બધું સમર્પિત કરી દેશે , તે જ ઘડીથી તેની બધી યાતનાઓનો, મથામણોનો અંત આવી જશે.
- * જેને ગુરુ-સદ્ગુરુ પર સંશય નથી, તેનું પરમ કલ્યાણ થઈ જાય છે. 'તું તારી મેળે જ તારી જાતને જો.'
- * યાદ રાખજો કે, સદ્ગુરુ પર જરાય શંકા નહિ રહેવી જોઈએ અને થવી પણ ન જોઈએ. ગુરુ-સદ્ગુરુ પર સંપૂર્ણ વિશ્વાસ કરવો જોઈએ, નહિ તો પચી આ સદ્ગુરુનો અનુભવ છટકી પણ જાય. માટે શિષ્યે જાગ્રત રહેવું જોઈએ. જાગ્રત રહેવું એટલે સતત ભજન - કીર્તનમાં રહેવું, સસતત ચિંતન, મનન, જેથી સદ્ગુરુનો અનુભવ વિરાટ થઈ જશે. દરેક દરેકમાં સદ્ગુરુ જણાવા જોઈએ. એ અનુભવ વધારાનો છે.
- * એક પણ વિચાર ગુરુ-સદ્ગુરુની વિરુદ્ધમાં કોઈપણ સંયોગમાં ન થઈ જાય એની સતત કાળજી લેવી જોઈએ. શાસ્ત્રો કહે છે કે કોઈના પણ દોષ જોવાનો નિષેધ છે, તો અનંત ઉપકારી ગુરુ સદ્ગુરુનો એક દોષ પણ શી રીતે વિચારી શકાય ?
- * સદ્ગુરુના દોષો કદી પણ જોવા નહિ, અને તેઓની સમક્ષ બિનજરૂરી અને અયોગ્ય પ્રલાપ કરવા જોઈએ નહિ.
- * મુમુક્ષુઓનું એક જ ચિંતન - સદ્ગુરુ. જેમ સતી સ્ત્રીનું એક જ ચિંતન - ઘણી.
- * જેટલા મત છે એટલા પથ છે. માટે તમે તમારો મત સંભાળીને રહો. તમે તમારા સ્વભાવમાં જ રહો ! સદ્ગુરુ પર પૂર્ણપ્રેમ કરવો એ જ અસલ વાત છે, બાકી બધું ખોટું છે.
- * સર્વશ્રેષ્ઠ રસ્તો એ છે કે શિષ્યે પોતાનું ચિત્ત સદ્ગુરુમાં રાખવું અને કામ કરે જવું :-
એક યુવતી જળ ભરવાને જાયે, ભરી નીર તે પાછી રે આવે;
શીર બેઢું ને લે હાથ તાળી, મુખે હસે છે વારી વારી;
બેઢું ચિત્તથી નથી રે વિસરવું, એવું સદ્ગુરુચરણે ચિત્ત ધરવું.
- * સદ્ગુરુ પર અનન્ય પ્રેમભાવ રાખવો, તેઓ જે વચનો કહે તે મુજબ વર્તવું, હરવખત સદ્ગુરુનું સ્મરણ કરવું, જેથી ભક્તિ સુલભ બની જાય છે.
- * કૃષ્ણના પ્રેમમાં રાધા પોતાને વિસરી ગઈ અને કૃષ્ણરૂપ બની ગઈ. મીરાનું મીરાંપણું ચાલી ગયું અને ગિરિધર જ રહી ગયો. સીતા રામરૂપ બની ગઈ. જ્યાં પ્રેમની

આગ લાગે છે ત્યાં બધું જ (અજ્ઞાન) બળીને ખાખ થઈ જાય છે.

- * જો ખરેખર ભવસાગરમાંથી છૂટવું હોય તો પ્રભુ-સદ્ગુરુનું રાતદિવસ ચિંતન કરો. પ્રભુ - સદ્ગુરુ તો પરમદયાળુ છે અને પરમકરુણાનો સાગર છે એટલે તેઓ પામર જીવને મળવા આતુર છે પણ જીવને સદ્ગુરુને મળવાની ઈચ્છા થતી નથી.
- * શિષ્ય વડે એનો ગુરુ - સદ્ગુરુ ઓળખાય છે.
- * દૂરથી પણ સદ્ગુરુ શિષ્યનું રક્ષણ કરે છે. માટે સાચા શિષ્યો રક્ષણ માટે ક્યાંય દોડધામ કરતા નથી.
- * સદ્ગુરુ પરમાનંદ સ્વરૂપ છે. માટે સાચા શિષ્યે નિત્ય પ્રાર્થના કરવી કે “હે કરુણાનિધાન સદ્ગુરુશ્રી વલ્લભરામ ! મને તમોશ્રી શરણમાં રાખો, તમો શ્રીને શરણમાંથી નીકળી હું ખૂબ જ સંસારમાં રખડ્યો અને ખૂબ જ દુઃખી થયો. હવે મારે આ સંસારમાંથી કશું જોઈતું નથી. કેવળ તમોશ્રી જ જોઈએ છે. આ બધા દુઃખો ભોગવવા મને શક્તિ આપો, ભક્તિ આપો અને જ્ઞાન આપો”!!!
- * “હું કેવળ તમોશ્રી પાસે દિવ્ય પ્રેમની ભીખ માગું છું; મારું હૃદય દિવ્ય પ્રેમથી ભરી દો; જેથી એ પ્રેમ વડે તમોશ્રીને સર્વત્ર જોઈ શકું. તમોશ્રીના હૃદયમાં મને રાખો અગર તો તમોશ્રી મારા હૃદયનો કબજો લઈ લો કે બસ, આનંદ આનંદ થઈ જાય. મારા જેવું કશું જ રહે નહિ” !
- * આપણે સૌ સદ્ગુરુશ્રીના પૂર્ણ સ્વરૂપને ઓળખી, તેઓશ્રીના આશીર્વાદથી આપણા જીવનને ધન્ય બનાવીએ એ જ આપણું પરમ કર્તવ્ય છે. માટે સદ્ગુરુશ્રીનું રાતદિવસ મનન, ચિંતન કરી જીવન ધન્ય બનાવીએ એ જ પ્રાર્થના.
જે જે સ્થળે આ મન જાય મારું,
તે તે સ્થળે સદ્ગુરુ રૂપ તારું;
જ્યાં જ્યાં મૂકું મસ્તક હું સદ્ગુરુ,
ત્યાં ત્યાં ધ્વંદ તારાજ સોહે.
- * શિષ્યે પોતાના હૃદયના ઊંડાણમાંથી પ્રાર્થનાના ઉદ્ગારો નીચે મુજબ કાઢવા જોઈએ:-
- * “હે જ્ઞાનસ્વરૂપ પરમવલ્લભ ! મારે બીજું કંઈ જ નથી જોઈતું હું કેવળ તમોશ્રીને જ માગું છું. આસક્તિને જીતવાનું મને બળ આપો, શ્રદ્ધા આપો.”
- * શિષ્યની પ્રાર્થના એજ હોવી જોઈએ કે :-

- * “જ્ઞાનસ્વરૂપ પરમવલ્લભ ! તમોશ્રીના નામ (“ૐ વલ્લભ, ૐ રમુજી તથા ૐ વલ્લભાય નમો નમઃ । તથા “ૐ વલ્લભઃ શરણં મમ”।) નો ધ્વનિ કરતાં મારી આંખોમાંથી આંસુનો પ્રવાહ વહેવા માંડે, મારો કંઠ રુંધાઈ જાય અને હું બોલી ન શકું, મારાં રોમેરોમ પુલકિત (રોમાંચિત) થઈ જાય એ દિવસ ક્યારે આવશે?”
- * “હે પરમાત્મસ્વરૂપ વલ્લભરામ ! તમોશ્રીના ચરણકમળમાં મારી અવિચળ પ્રીત હો ! મને નિર્મલ ભક્તિનું તમોશ્રી દાન કરો ! હું તમોશ્રીનું શરણ લઉં છું. મારા પર તમોશ્રીની કૃપા હો ! મને અચળ પરમાત્મભક્તિ મળો.” સદ્ગુરુ પર દૃઢ વિશ્વાસ શિષ્યનો હોવો જોઈએ.
- * નિખાલસ દિલથી, પ્રેમભાવથી, શુદ્ધ અંતઃકરણથી અને દૃઢ શ્રદ્ધાથી સદ્ગુરુ ઉપર વિશ્વાસ રાખનાર શિષ્ય કદાપિ હિંમત હારતો નથી.
- * શિષ્યોની આશાનું એક જ કિરણ છે - સદ્ગુરુ.
- * પ્રસન્નચિત્તથી ગુરુ-સદ્ગુરુની સેવા કરો. તેઓ જે કંઈ કહેશે તેમાંથી થોડાનું પણ આચરણ થશે તો બધુંય અંધારું નાશ પામશે.
- * આપણને વિશ્વાસ ન હોય તો બિચારા ગુરુ પણ શું કરે ? ગુરુ તો બિચારા કહેતા હોય છે કે, ન ચ કશ્ચિત્ શ્રુણોતિ મે ।
સુનતા મેરી કૌન હે, કીસે સુનાઉં મૈં.
- * માટે ગુરુવચન પર વિશ્વાસ રાખો યા રાખવો. એ જ અનન્ય ભક્તિનું મૂળ છે. આહા! જેને સાચા ગુરુ-સદ્ગુરુ પર શ્રદ્ધા થઈ ગઈ તેને ઘેર મોક્ષ તો આંગણામાં નાચતું હોય છે. એની ભક્તિ પણ અનન્ય હોય છે. એવા શિષ્યો જ્યાં જાય છે ત્યાં પણ અનન્યતા પ્રગટાવે છે.
- * શિષ્ય જ્યાં સુધી સદ્ગુરુમય બનતો નથી અને સદ્ગુરુ ઉપર સંપૂર્ણ શ્રદ્ધા રાખતો નથી, ત્યાં સુધી તે સદ્ગુરુને ઓળખી શકતો નથી. શિષ્યને તો સદ્ગુરુ એ જ પરમબ્રહ્મ છે અને તે મળ્યા પછી પરમબ્રહ્માંથી બ્રહ્મમાં ન જાય તેવી સદ્ગુરુકૃપા મેળવે એ જ પ્રાર્થના છે.

(વધુ આવતા અંકે)

"મનુષ્ય પોતાને સાચા સ્વરૂપમાં ઓળખતો નથી અને પોતાના અંતઃકરણમાં રહેલા મન, બુદ્ધિ, ચિત્ત, અહંકારને જુદા પાડતાં શીખ્યો હોતો નથી, તેથી કેટલાક આખા અંતઃકરણને મન યા બુદ્ધિ યા ચિત્ત યા અહંકાર કહે છે અને તેમાનું એક જ નામ કહીને પોતાના યોગ-જ્ઞાનને ઢાંકી દઈ ખીચડો કરી નાખી બધાને એકત્ર બાંધી દે છે. તેઓ નથી જાણતા કે કોઈ પણ વસ્તુની જિજ્ઞાસા ઉત્પન્ન કરવી તે મનનું કારણ છે. કોઈ પણ વસ્તુ લાભ કરતા છે, માટે તેને મેળવવાની અપેક્ષા રાખવી તે બુદ્ધિનું કારણ છે. કોઈ પણ વસ્તુથી લાભ યા કલાભ બેમાં શું થશે અને લાભ કેટલો છે, તે તારવ્યા પછી તેની વારંવાર અપેક્ષા કરવી તે ચિત્તનું કારણ છે અને કોઈ વસ્તુ પોતાના પૂર્ણ હિતમાં જણાય, ત્યારે બુદ્ધિ અને ચિત્તમાંથી જે નિર્ણય આવે તેનો અમલ કરવા અગર સારા-ખોટાનો નિર્ણય થયા વિના એકાએક મનની ઈચ્છા પૂર્ણ કરવા પ્રયત્ન કરવાનો ગુણ અહંકારનો છે. ઘણે ભાગે મનની ઈચ્છા થાય એટલું જ માનીને બુદ્ધિ, ચિત્ત, અહંકારને લોકો મન જ માની લે છે અને તેને પોતાની દૃષ્ટિમાં બધો મનનો અનુભવ હોય એમ જણાય છે, પણ સારાસારનો નિર્ણય કર્યા વિના એકાએક અજાણી વસ્તુ જોવા મેળવવાની ઈચ્છા થાય તેને જ મન કહેવાય છે. જેમ અંતઃકરણના વિભાગોને સમજવા, પોતાની પ્રકૃતિને, સમજવી અને જાગૃતિ, સ્વપ્ન સુષુપ્તિ માં થતા અનુભવોને સમજવા તે અટપટું (ગૂંચવણભરેલું) છે. તેના કરતાં યોગમાં થતા અનુભવોને સાચા યા ખોટા સ્વરૂપે સમજવા તે ઘણા ગહન વિષય છે"

છુટક નકલ રૂ. ૫-૦૦
વાર્ષિક લવાજમ રૂ. ૬૦-૦૦

Chetavni (GUJ) RNI No. GUJ GUJ / 2005 / 16095
Postal Regd. No. GAMC-1507/2012-2014 Valid up to 31-Dec-2014
Posted at Ah'd PSO On 27th of Every Month

"જેમ પરમાત્મા અવિનાશી છે, તેમ આત્મા અવિનાશી છે. જેમ પરમેશ્વર પરમચેતનાનું જ્ઞાન ચૈતન્ય સ્વરૂપ છે. તેમ આત્મા પરમચેતનાથી વ્યાપક અને તરબોળ બની ગયેલ જ્ઞાનચૈતન્યનું આત્મચેતન સ્વરૂપ છે. જેમ પરમાત્મા પોતાની પરમગતિના શ્વાસોશ્વાસ લે છે, તેમ આત્મચેતના પણ પરમગતિના શ્વાસોશ્વાસ લે છે. આ રીતે બન્નેનું સામ્ય(સમાનતા) સ્વરૂપ બની જાય છે. જ્યાં આવું અનન્ય આત્મ-પરમાત્મ મિલન થાય છે, ત્યાં એક બાજુ આત્મા તો બીજી બીજુ પરમાત્મા વચ્ચે એકાગ્ર, એક્યતા કરનાર આત્મામાંથી બહાર નીકળતી આત્મચેતના કૂટસ્થચેતના બની હોય છે. આવા બે સ્વરૂપોને જે સરખાં (સમ) બનાવે છે અને આત્માને આત્મચેતનાને આધીન અને આત્મચેતનાને પરમાત્માને આધીન બનાવે છે. તે સમ + આધીન = સમાધિન ઉપરથી સાચો તત્વાર્થ "સમાધિ" થયેલો છે."

વર્ષ-૧૦, અંક-૧, સંવત ૨૦૭૦ પોષ વદ-૧૧ સોમવાર તા.૨૭-૧-૨૦૧૪

માલિક, મુદ્રક/પ્રકાશક અને તંત્રી : જયવર્ધન રમુજીલાલ વ્યાસ

વલ્લભવાડી રામબાગ, મણીનગર, અમદાવાદ-૩૮૦૦૦૮.

દ્વારા તા. ૨૭-૧-૨૦૧૪ ના રોજ પ્રસિધ્ધ કર્યું.

ચેતવણી કાર્યાલય

: વલ્લભવાડી, રામબાગ, મણીનગર, અમદાવાદ-૩૮૦૦૦૮.

મુદ્રણ સ્થળ

: ભવાની ઓફસેટ, ૩/૨૦, કેલાસ એસ્ટેટ, ઓઢવ, અમદાવાદ-૩૮૨૪૧૫.